

Něco

Lukášovo evangelium 24, 13-32, zvláště 16. verš

Sedíte před obrazovkou počítače nebo v předsíni na botníku, to je jedno. Na obrazovce hledáte v menu počítačového programu zapomenutý příkaz či v té předsíni technický průkaz a další doklady od auta. Znáte to? A ne a ne najít! Máte takovou mlhu a nemůžete si vzpomenout, nutíte se soustředit – a nejde to. Končíte s tím, že jste tento den ani neměli nic začínat.

Tady nešlo o zapomenuté klíče. Je to vážnější, úzkost je větší, zmatek je silnější. Učedníci jsou v šoku po brutální popravě svého Mistra a ještě navíc, začalo se v Jeruzalémě po třech dnech od ukřižování mluvit o tom, že je rabi Ježíš živ. Cesta Kleofáše a toho druhého do Emaus nemá motiv, nebo alespoň nebyl ten důvod pro evangelistu důležitý. Naopak bylo důležité, že dvojice učedníků o událostech velikonočního Jeruzaléma vzrušeně mluvila.

A tu se k nim přidal sám Vzkříšený. Měl stejný směr, ale asi jiný důvod cesty. **Zapamatujte si, prosím, první věc: tím důvodem půro cestu Vzkříšeného byli dva učedníci. Jsme pro Krista důvodem, aby šel třeba do Emaus.** *Něco* učedníkům bránilo v tom, aby svého Mistra poznali. On si nechal od nich trochu vynadat, že je úplně mimo, když neví, čím žije celé město. On to ale dohrál až do konce a nechal si převyprávět hlavní téma srdce i řeči učedníků: „A co to bylo?“ ptá se naivně! Potřeboval, aby to řekli nahlas, aby vyslovili svoje otázky a zmatky. **Přátelé, tady je druhá věc k zapamatování: Je velice důležité, abychom o věcech mluvili, potřebujeme je vyslovit, nazvat.** A můžeme při tom být i trochu vzrušení, nazlobení. Kristus Pán se neurazí!

Nepoznaný vklouznul velice rychle do diskuse, a teď zase On jemně učedníkům vynadal. Něco si mohli přečíst, o něčem mohli vědět. **Třetí věc k zapamatování: Nesmíme se urazit, když nám Pán vynadá, protože nevíme ani to, co vědět můžeme.** Když odložíme svoji hloupou hrdost a začneme naslouchat logice Písma, pravděpodobně objevíme více, než jsme čekali. Začne v nás hořet srdce.

S lidmi, se kterými je vám dobře, jste rádi déle, zvete je a proto i učedníci chtěli ještě posedět. Při lámání chleba poznali Ježíše. Otevřely se jim oči a to *Něco* jim přestalo bránit. Každé jídlo je tak trochu Večeří Pánovou a každá Večeře Páně je skutečně jídlem, nejen obřadem. A při té večeři, tady by se hodilo říci: při té mši se mnohé věci vyjasní. **Počtvrté a naposled: Pamatujte, je dobře stolovat s Pánem poté, co jsme slyšeli Jeho Slova. Je to okamžik poznání!**

Připomeňme si, že měli šanci Jej poznat už dávno: *Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali.* Lukášovo evangelium 24, 16. Co to bylo to *Něco*? Bylo to *Něco* lidského či *Něco* jiného? Mohli to ovládnout? Můžeme jim – a sobě – vytýkat, že jsme dost nesoustředění, unavení, přezaměstnaní, hltaví, že se neuklidníme a to *Něco* nám brání? Má smysl neúnavně moralizovat a hučet do lidí, že musí být lepší, že jsou na vině vším zlým na tomto světě? Má smysl bubákovat? Vedli jsme o tom dlouhé debaty s Prof. Vojtěchem Ceplem, který říkával: „Jasnosti, valte to do nich, pěkně shora do těch medvídků, až budou plakat! Moralizovat, moralizovat, moralizovat!“ a já mu odpovídal nazpět: „Nikoli, jasnosti, nemá cenu moralizovat, nutit a děsit – ale má smysl zvěstovat!“ A dodnes tvrdím, že to zvěstování má větší moc. To je to skládání souvislostí, kde zjistíte, že to, co říkal Amos navazuje na slova Mojžíšova a to obojí souzní s tím, co zpíval David... A osvědčilo se to, a Pán Bůh se přiznal... Lidé potřebují větší motiv! Větší naději, větší důvody k jinému životu! Nepotřebují žádnou domněle vědeckou veteš, žádné carské kecý... Potřebují Evangelium!

To *Něco*, to byla Boží ruka, která jejich oči přistřela, aby šlo všechno po pořádku. Nejdřív Slovo a

pak vidění. Měli objevit Slova Písma a pak teprve se otevřel jejich zrak. A v té chvíli už víc vidět nemuseli, proto Ježíš odešel a zmizel jejich zraku. Už vidět nepotřebovali. Uvidí Jej znovu, až to bude On potřebovat.

Vracím s k úvodnímu obrázku o klíčích a počítači: Jak to řešíte, když potřebujete něco najít? Já se sesypu k modlitbě a to velice emotivní a neformální, začnu s Bohem mluvit a volám o milost, protože už nemohu dál. A v drtivé většině jsem klíče našel, počítač rozchodil, potkal dobrého rádce či rovnou pomocníka... Bůh nás nikdy neopustí!

Co si máme pamatovat?

První věc: tím důvodem byli dva učedníci. Jsme pro Krista důvodem, aby šel třeba do Emaus. Naše bolest mu není cizí!

Druhá věc k zapamatování: Je velice důležité, abychom o věcech mluvili, potřebujeme je vyslovit, nazvat. Dává nám k to mu čas, nic neříká za nás, neobjevuje za nás, počká...

Třetí věc k zapamatování: Nesmíme se urazit, když nám Pán vynadá, protože nevíme ani to, co vědět můžeme. Nebudeme se urážet, když nám řekne, že jsme hříšní. Až dosud jsme si připadali téměř bezchybní: nekrademe, nelžeme, nezabili jsme nikoho...

Počtvrté a naposled: Pamatujte, je dobře stolovat s Pánem poté, co jsme slyšeli Jeho Slova. Je to okamžik poznání! Dostali jsme nejenom Slova, ale i unikátní okamžik Boží Přítomnosti. **Záleží na Pánu Bohu, ne na našem snažení. On otvírá.** *Mojžíšovi Bůh řekl: ‚Smiluj se, nad kým se smiluj, a slituj se, nad kým se slituj.‘ Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.*

(Dopis Římanům 9, 15-16)

Pane Ježíši, Dobrý pastýři, setkáváš se s námi a provázíš nás každý den našeho života. Prosíme Tě o milost, abychom vnímali vše, co pro nás děláš. Prosíme tě, abys nás připravil a otevřel všemu, co nám nabízíš, a přivedl nás všechny do jednoho ovčince. Amen

Pro badatele dovětek:

A opravdu je to *Něco* zábranou z nebes? Pro to tvrzení existuje ještě jeden důvod: Mojžíš přicházel z hory Sinaj se závojem, s hadrem přes hlavu, protože jeho tvář zářila. Taková opona či rouška nebyla na jeho tváři proto, aby mu ostatní nezáviděli, aby se skryla Mojžíšova výlučnost, ale proto, že se měla skrýt Boží jedinečnost, záře Jeho slávy. Boží lid by ji ještě nesnesl. Izrael neměl ještě poznat všechno to, co poznal Mojžíš tak, že se mu to zrcadlilo na tváři (Exodus 34, 29nn). Nebyl pro to čas.

Ten přichází později, Pavel do Korintu píše o sobě a svých bratřích toto: *Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespatriili konec té pomíjející záře. Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. Avšak, když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn. Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda. Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Duchu Páně.* (2. Korintským 3, 13-18)

Závoj, opona je zrušena – a to mocí Boží. Oponu v chrámě ve chvíli Ježíšovy smrti netrhal dav, ale Boží moc (Lukášovo evangelium 23, 45). Slepotu, tak podobnou *zastření* na tváři Mojžíšově, nesnímá naše náboženská aktivita, ale to, když se k nám Bůh laskavě skloní a my se pro Něj smíme otevřít. Pak vidíme a pak se Jeho Tvář promítá víc a více na té naší tváři. Viz Římanům 9. až 11. kapitola.